

til Landsbøylærerne, der leve ude paa Landet under Forhold, hvor de have meget af deres Løn i Naturalier og ikke nær føle et saadant Tryk af Dyrtiden, eller hvad de ville kalde det, af de høie Priser — thi de ere tilfede —, som de, der ved deres Stilling ere bundne til at leve i Kjøbstæderne og slide Støvlerne paa Stenbroen, i samme Samling kan anbefale eller stemme for at undlade dette her. Det er mig aldeles uforklarligt. Mød at vi maa blive ved denne Grændse paa 2,500 Kr., er der jo reist Modstand. Jeg haaber alligevel, at det maa kunne vinde efter Omstændighederne Anerkjendelse for at være billigt, selv hos de Embeds- og Bestillingsmænd, navnlig Embedsmænd, som derved komme til at gaa glip af det mulig forventede Tillæg, og som utvivlsomt i den Tid, der er tilbage, inden Revisionen bliver tilendebragt, selv om det sker i næste Samling, ville saane dette Tillæg. Jeg siger altsaa til de Herrer, som have talt imod mig, at alle deres Postulater og parlamentariske Forestillinger bryder jeg mig ikke om — de maa gaa deres Vej — men jeg bryder mig om, hvad Folkethinget vil gjøre. At et numerisk Flertal, der er under en bestemt principiel Kamp med Regjeringen, kan komme til ogsaa at forkaste et saadant Forslag af konstitutionelle Grunde, af Grunde, der ere langt vigtigere, end Vedtagelsen af Forslaget vil kunne være, forstaar jeg. Jeg forstaar det saa meget lettere, som det ikke engang vilde have været muligt i Finantsudvalget at fremme dette Forslag, hvis man havde gjort Alvor af den Trusel at ville binde det til Finantslovens Skjæbne, og end ikke det vilde jeg have gjort, thi derved var efter min Formening Folkethingets Stilling til Finantsloven og dens hele Behandlingsmaade angreben. Jeg siger, det kan jeg forstaa, at et Flertal under saadanne Omstændigheder vilde gjøre dette, men jeg kan ikke forstaa, at de Herrer, fordi de ikke længere have nogen Magt — af den Grund, at de ikke vilde have den i rette Tid — i deres Opposition og egentlig ikke kunne gøre nogenstomhelst kraftig Opposition paa et eneste Punkt — det skulde da være Flaabeloven, den var jo til at forgive Ministerier med — derfor i deres Harmeløbe det gaa ud over disse 5,475 Embeds- og Bestillingsmænd, som vi dog ville have skulle hjælpes Noget under de nuværende økonomiske Forhold. Jeg vilde ikke kunne forstaa, om Thinget eller noget andet Medlem skulde kunne ville dette end de Herrer, thi af dem venter jeg for Diebliffet hvadstomhelst; men det er vel kun en Overgang — bagefter faar man dem nok bedre i Tale!

Tauber: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) kan være ganske sikker paa, at jeg aldrig vil følge ham i at drive Opposition paa den Maade, at jeg giver Regjeringen, hvad den ønsker, eller dog det Væsentlige

deraf uden at sørge for at faae det Allermindste til Gjengjæld. Det er paa den Maade, han har villet, at vi skulde drive Opposition hele Samlingen igjennem, blandt Andet paa Lønningsloven for Lovvæsenet. Det var ikke Smaating, men det var en Samling af Bestemmelser, vi ønskede at føre igjennem, hvorigjennem vi ønskede at hørde Folkethingets Grundsætninger, men dem hindrede det ærede Medlem tilligemed sine Meningsfæller os i at hørde. Hvad fik de da for, at de der opgav Folkethingets tidligere Grundsætning og gav betydelig Forhøjelse i Lovvæsenets Lønning? Ikke en Smule! Hvad faae de dernæst for det, de nu byde Regjeringen? Ikke en Smule! Men hvad jeg finder mig særlig foranlediget til at tilbagevise overfor det ærede Medlem, er, naar han fremstiller Sagen, som om jeg og mine Meningsfæller stillede os paa den Maade for at hævne os paa de Smaafolk, som det gaar ud over, og hævne os paa Regjeringen igjennem disse Smaafolk. Det er ikke Tilfældet, og jeg vilde betragte det som en Lavhed, dersom jeg vilde fremsætte en saadan Bestyldning mod det ærede Medlem, men han kan være ganske sikker paa, at jeg ikke skal gjøre ham Gjengjæld og fremsætte den Art Bestyldninger mod ham, som han har tilladt sig mod mig. Jeg tilbageviser bestemt hans Bestyldning.

Clausen: Det er givet, at de forskellige Medlemmers Stilling kan blive forskjellig til den foreliggende Sag. Man kan komme til at stemme ens, men dog under en forskjellig Motivering. Den ærede Ordfører kom til at fremhæve, at man vilde gjøre Modstand mod dette Lovforslag af Hensyn til Regjeringen, men jeg maa benægte, at det, naar jeg nu ved Afstemningen kommer til at stemme imod dette Lovforslag, da er af Hensyn til Regjeringen. Jeg har andre Grunde, og jeg søger mig derfor netop kaldet til at fremsætte disse Grunde, paa Grund af den Bemærkning, den ærede Ordfører kom med. Jeg har navnlig to Grunde, og den ene er den, som tidligere er fremhævet her, at det er urigtigt ved en saadan Lov at fastslaa, at Thinget anerkjender Nødvendigheden af en almindelig Lønningsforbedring for Embedsstanden; det kan jeg ikke være med til. Den anden Grund er den, som ogsaa er fremhævet her, at det er imod det Princip, som den Side af Thinget, hvortil jeg hører, altid har hævdet, at sætte en saadan Lønningsforbedring igjennem ved en almindelig Lov, da vi jo have kæmpet for at faae den frem paa Finantsloven. Jeg maa erindre om, at Ministeren jo, da han forelagde Finantsloven, egentlig ikke kan have tænkt sig at ville forlange nogen Lønningsforbedring, thi dersom han havde tænkt sig det, maatte han have forlangt den paa Finantsloven. Det er nemlig allerede sagt os i Begyndelsen af Samlingen, at vi ikke fik alle Lønningslovene til Forhandling, og en Kjendsgjerning er det, at der